

Kontakty z Mediami i
Informacja

Sąd Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 69/12
Luksemburg, 24 maja 2012 r.

Wyrok w sprawie T-111/08
MasterCard, Inc i in./Komisja

Sąd utrzymał w mocy decyzję Komisji zakazującą wielostronnie uzgadnianych opłat interchange stosowanych przez MasterCard

Decyzją z dnia 19 grudnia 2007 r.¹ Komisja Europejska uznała za niezgodne z prawem konkurencji wielostronnie uzgadniane opłaty interchange (WOI) stosowane w ramach systemu płatności dokonywanych kartami MasterCard.

Te WOI odpowiadają części ceny transakcji przeprowadzanej za pomocą karty płatniczej, która to część zostaje pobrana na rzecz banku wydającego karty. Cena WOI jest przenoszona na akceptantów (sprzedawców) w bardziej ogólnych ramach kosztów, które im nalicza za korzystanie z kart płatniczych instytucja finansowa zarządzająca ich transakcjami.

Decyzja Komisji dotyczy jedynie tych WOI, które są stosowane na Europejskim Obszarze Gospodarczym lub w strefie euro w przypadku braku opłat interchange ustalanych dwustronnie między instytucjami finansowymi czy też zbiorowo na poziomie krajowym.

Komisja przyjęła, że WOI skutkują określeniem minimalnego progu opłat za obsługę akceptantów i z tego względu stanowią ograniczenie konkurencji cenowej ze szkodą dla akceptantów. Ponadto Komisja uznała m. in., że nie wykazano, iż WOI pociągają za sobą wzrost efektywności mogący uzasadniać ich ograniczające konkurencję skutki.

Instytucja ta nakazała zatem organizacji płatniczej MasterCard oraz reprezentującym ją podmiotom (MasterCard Inc. oraz jej spółkom zależnym MasterCard Europe i MasterCard International Inc.) zaprzestanie naruszenia poprzez formalne zniesienie WOI w ciągu sześciu miesięcy. Niezastosowanie się do tego nakazu zostanie ukarane grzywną w kwocie wynoszącej 3,5 % ich światowych dziennych skonsolidowanych obrotów.

Reprezentujące MasterCard spółki wniosły do Sądu skargę o stwierdzenie nieważności tej decyzji Komisji. Szereg instytucji finansowych zostało dopuszczonych do sprawy w charakterze interwenientów popierających żądania tych spółek (Banco Santander, SA, Royal Bank of Scotland plc, HSBC Bank plc, Bank of Scotland plc, Lloyds TSB Bank plc, MBNA Europe Bank Ltd). Zjednoczone Królestwo i dwa stowarzyszenia zrzeszające akceptantów (British Retail Consortium i EuroCommerce AISBL) dołączyły do sprawy popierając żądania Komisji.

W wydanym dziś wyroku **Sąd oddalił tę skargę** i potwierdził decyzję Komisji.

Sąd nie zgodził się bowiem z **argumentacją opartą na tym, że WOI są obiektywnie konieczne do funkcjonowania systemu płatności dokonywanych kartami MasterCard**. W szczególności podniesione zostało, że w braku stosowania WOI instytucje finansowe będą zmuszone oferować swym klientom karty płatnicze innego typu lub też ograniczyć przyznawane posiadaczom kart korzyści, co mogłoby zagrozić zdolności systemu MasterCard do dalszego prowadzenia działalności. Biorąc pod uwagę znaczne dochody i zyski, jakie, oprócz WOI, są czerpane przez

¹ Decyzja C (2007) 6474 wersja ostateczna z dnia 19 grudnia 2007 r. dotycząca postępowania przewidzianego w art. 81 [WE] oraz art. 53 porozumienia EOG (sprawy COMP/34.579 – MasterCard, COMP/36.518 – EuroCommerce, COMP/38.580 – Commercial Cards).

instytucje finansowe z ich działalności polegającej na wydawaniu kart, Sąd uznał, że **jest mało prawdopodobne to, iż w braku WOI znaczna część banków zaprzestanie działalności polegającej na wydawaniu kart lub ograniczy jej zakres, lub też, że zmieniają one warunki ich wydawania w taki sposób, że spowoduje to przestawienie się posiadaczy tych kart na inne metody lub karty płatnicze.**

Ze względu na to, że WOI nie są obiektywnie konieczne do funkcjonowania systemu MasterCard, Komisja miała prawo zbadać to, jakie skutki wywierają one na konkurencję, w oderwaniu od systemu MasterCard, i nie musiała ich wcale badać łącznie ze skutkami tego systemu, z którym są związane. Ta analiza **skutków WOI dla konkurencji** również została potwierdzona przez Sąd, ponieważ Komisja mogła wyciągnąć słuszny wniosek, że **w braku WOI akceptanci byłiby w stanie wywierać większą presję konkurencyjną na kwotę kosztów naliczanych im za korzystanie z kart płatniczych.**

Komisji zarzucono ponadto, że pozostała przy kwalifikacji podejmowanych decyzji w sprawie WOI jako decyzji związku przedsiębiorstw pomimo tego, że MasterCard Inc., od momentu wprowadzenia jej na giełdę w dniu 25 maja 2006 r., nie jest już kontrolowana przez uczestniczące w systemie MasterCard instytucje finansowe, które nie odgrywają już żadnej roli w ustalaniu kwoty WOI. Ustosunkowując się do tej argumentacji Sąd zauważył, że te instytucje finansowe nadal wspólnie wykonują uprawnienia decyzyjne w przedmiocie istotnych aspektów funkcjonowania organizacji płatniczej MasterCard, zarówno na poziomie krajowym, jak i na poziomie europejskim. Zwrócił on również uwagę na istnienie między organizacją płatniczą MasterCard a instytucjami finansowymi wspólnoty interesów w zakresie ustalania WOI na wysokim poziomie. Sąd wyciągnął na tej podstawie wniosek, że, **pomimo zmian, jakie zaszły po wprowadzeniu MasterCard na giełdę nowojorską, ta organizacja płatnicza nadal stanowiła zinstytucjonalizowaną formę koordynacji zachowań uczestniczących w niej instytucji finansowych. Komisja słusznie pozostała zatem przy kwalifikacji jej decyzji w sprawie WOI jako decyzji związku przedsiębiorstw.**

Odnosząc się wreszcie do **wkładu systemu MasterCard w postęp techniczny lub gospodarczy** – a w szczególności do obiektywnych korzyści, jakich karty MasterCard przysparzają ich posiadaczom i akceptantom (gwarancja płatności, szybkie rozliczenie transakcji, wzrost liczby transakcji itd.) – spółki reprezentujące MasterCard i niektóre instytucje finansowe twierdziły, że Komisja powinna była objąć WOI stosowane w systemie MasterCard wyłączeniem. Sąd oddalił również tę argumentację, zauważając w szczególności, że **metody ustalania kwoty WOI polegają, z jednej strony, na zawyżaniu kosztów ponoszonych przez instytucje finansowe przy wydawaniu kart płatniczych i, z drugiej strony, na nieocenianiu w sposób właściwy korzyści, jakie przysparza ten sposób płatności akceptantom.**

UWAGA: Odwołanie od orzeczenia Sądu, ograniczone do kwestii prawnych, może zostać wniesione do Trybunału w terminie dwóch miesięcy od dnia zawiadomienia o tym orzeczeniu.

UWAGA: Celem skargi o stwierdzenie nieważności jest doprowadzenie do uznania za nieważne aktów instytucji Unii, które są sprzeczne z prawem Unii. Państwa członkowskie, instytucje wspólnotowe oraz jednostki mogą, pod pewnymi warunkami, wnieść skargę o stwierdzenie nieważności do Trybunału Sprawiedliwości lub Sądu. Jeżeli skarga jest zasadna, stwierdza się nieważność aktu. Instytucja, której to dotyczy, powinna zaradzić ewentualnej próżni prawnej spowodowanej nieważnością tego aktu.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Sądu.

[Pełny tekst](#) wyroku jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez [„Europe by Satellite”](#) ☎ (+32) 2 2964106